

MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 22. DéceMBERben 1787.

Enek. nota: Sölt. XXVI.

1. **O**h Édes ISTENem !
 Örömem 's mindenem,
 Reám kegyelmesen tekints.
 Rettent bűnöm' foksága,
 Vétkeim' gonofzsága.
 Könnyebbségem e' földön nints.
2. Világ' Kintseire
 Gyönyörüségire
 Ha fordítom bús szememet :
 Bár-ha birnék-is velek,
 Bennek kedvet nem lelek.
 Ezek tsak vesztnék Lelkemet.
3. Lelem több kedvemet
 'S nagyobb örömemet
 Jó emberim 's Barátimba:
 De ezek-is, bár szánnak
 Mikor az habok hánnak,
 Mit könnyitnek kinaimba?
4. Nézem szép egedet
 ISTENem ! 's kezedet

Bbbbb

Ab

- Abban látom és tsudáalom :
 Tudom azt hogy ottan vagy,
 Te, kinek irgalmad nagy :
 Ebben örömem' találom.
5. De itt-is Lelkem fir
 Magával alig bir ;
 Látom az egek melly szépek :
 Én pedig fok bünt tettem ,
 Magam meg fertéztetem :
 Tagaim tsunyák , nem épek .
6. Az rágja szivemet
 Epefzi Lelkemet ,
 Hogy rófsz 's háládatlan vóltam ,
 Hozzád jó ISTENémhez :
 Kevéllység fért lelkemhez :
 Oh jaj ! magam meg motskoltam !
7. Számát büneimnek
 Vétkes tetteimnek
 Fel végas ész nem érhetné :
 A' mező Fű-fzálait
 'S a' tenger' porondjait,
 Számban hamarább vehetné.
8. Oh jaj hát mit tégyek ?
 Hóvá 's mivé légyek ?
 Az Urtól el-nem buhatok :
 Az hól lennék rejtezve ,
 El-dugva 's el-fedezve ,
 Olyan helyre nem kaphatok.
9. Még-is félre mégyek
 Hogy magamnak légyek ,
 És firhafsak büneimen :
 No ! szemeim firjatok

- Könyv' árjától ázzatok;
Keferegjetek vérkeimen.
10. Bizom még-is Benned
Atyám! — Könnyü tenned
Azt hogy légyen könnyebbségem.
Szent Fijad' érdemiért,
Ki ontott értam szép vért;
Engedd-el számos véttségem'.
11. Hifzem-is e' mag-lézf
Lelkem örömet vesz:
Mert JESUS a' bünösöket;
Nem a' már kéz szenteket
'S a' tökéllerefeket;
Hivja hogy meg tartsa őket.
12. JESUS! érdemmedel
Hints meg szép véreddel,
És helyheztesz sebeidben;
Végy könyvul-kegyelmeddel,
Edgyesíts szent testeddel:
Hordozz kegyes kezeidben;
13. Érzem-is Kegyelmed,
Hathatos védelmed;
Melly immár engem' vigasztal.
Oh Atyám! ha kezedet
Fel-vontad és ivedet,
Kire lö' haragod azzal?
14. Ha azt veám mérted,
Véle Fijad' férted,
Kinek sebeiben vagyok.
Haragod' hát szüntesd,
Szolgádat el-ne vessd,
Ambátor bünei nagyok.

15. Hízzem Kegyefséged
 És Kegyelmeffséged
 Oh szent Atyám! véghetetlen:
 Edgy bünyőfig terjedni
 És néki meg-engedni,
 Annak nem leszsz lehetetlen.
16. Nyomorúlt éltemet,
 Lelkemet, testemet,
 Én tsak Te-néked szentelen:
 A' mint Te látod jónak
 És haszonra valónak,
 Aként tselekedjél velem.
17. Tsak hogy Szent Lelkedet
 Nyujtsad 's kegyelmedet,
 A' melly engemet vezerszen:
 Hogy mig e' buk völgyében
 Járok, Sátán' kezében
 Ne jussak 's meg-ne ejthessen.
18. Igy ha enyészete
 Leszsz éltém' végzete,
 Jussak a' Mennyei jóra;
 Hóll örökké vigságban,
 Éljek nagy boldógságban.
 Oh mikor leszsz az az óra! H. P.

Sáros Patak 8-a Decembr. 1787.

Az Őszről. (Iratott Octobernek 2-dik Napján.)

Gyors az idő, gyorsabb az ijedt Szarvasnál,
 Gyorsabb a' kéz-ivból ki-lőtt sebes vásnál,
 Gyorsabb a' magofsan szálló Fellegetek —
 Úzo déli szélnél, mert még mind ezeket

Eszünk-

Eszünkre vehetjük; de a' gyors időnek
Sebefs el-muláfi eszünkbe se jönnek.
Tsak most-is ki vette közöttünk észébe,
Mikor ére Fébus a' mérték jegyébe?
Hólott már az Eget hetedikszer futja (I.)
Hogy a' setét éjjel egyez napi utja.
Az álmót hozó éjj hofszabb azólta már,
A' Nap pedig kifsebb kifsebb abrntson jár.
Már a' jó illatú Pomona kebele,
Mindenfelé meg ért gyümöltssel van tele,
Ama gyümöltsöknek leg méltóbb Királya
A' Szölő, az embert gyöngyével kinálya;
A' meg-élemadett tisztes virágszálnak
Lankadó ágai alább alább szálnak;
Húll az élő-fáknak fargálló levelek,
A' szemet legelő zöld szín-is múl velek;
A' kelepes Gólya a' Házak tetején
Hagyta kedves fészket, el-mant jó idején;
Nem nyög a' Vad-galamb turbékló gunárja
Mezeinken, midön párját alig várja;
Butszuk a' darvak jövevény serege,
Mert borzaszrja az ősz hajnali hidege;
A' tseregő Fetskék csoportosan járnak,
Készülnek, mivel hogy vége van a' nyárnak,
'S majd a' tóh fenekén el-rejtik magokat,
Ott várják tavaszi fel-támadásokat.
Mi pedig az Egre tekintsünk kegyesen
Az Urra, ki mindent igazgat rendesen,
Ki ad az oktalán állatnak értelmet,
Hogy kerülje a' rá-jövő veszedelmet,
Ki böltsen vezérli az idők forgását,
Hogy el-ne téveszszé semmi-is futását.

(I.) Hetedik napon iratott ősz kezdet után.

A' Pénzes erszény Barátjairól.

Klitzia Apollót (I.) tsak azért szerette,
Mert pompás fénnyel járt minden Nap felette.
De végre szerelme őt addig égette,
Mig edgy *Napra-forgó* virágszállá tette.

E' *Napra-forgónak* ma-is természeti,
Azt mondják, (hidje-el a' ki el-hiheti)
Hogy mindég a' Napnak forgását követi,
'S *Virágzó* örtzáját *Fébus* után veti.

Sok majmai vagynak ma-is e' virágnak,
Mert politikája a' tsalfá világnak,
Hogy tsak arany mérőt vet a' barátságna;
Meg felel a' mefe itt a' valóságna.

Tsak hogy a' kóróvá vált *Brøkhus* Leánya
Tányér forma fejét a' Nap után hánnya,
De a' ki a' kintsés barátot kívánnya
Annak a' gazdagság napja és bálvánnya.

Mig nállad fok kintset bort búzát találnak,
Az illyen barátok tisztelnek, tsudálnak,
De ha fenekén jár a' kánál a' tálnak,
Meg törlik szájokat 's tölled odébb álnak.

Ezek vak fajzati a' vak szerentsének,
Mint hogy tsak szerentsés embert követnének,
Vagy vak imádói a' *Plutó* nevének
Mert tsak a' gazdagok baráti lennének.

Názó e' dológnak szomorú példája
Mert háza vólt egész barátok tanyája,
De mihelyt a' Tsásfár megykövezett rája,
El-tűnt barátinak tsapodár tsordája.

Az illyekről példát fenki-is ne végyen;
Hogy szert tsak a' gazdag barátokra tégyen,

Názó

Mert a' jó embernek, bár nyomorúlt légyen,
Barátjának lenni Virtus és nem szégyen.

Az Ártatlan, és a' Gonosz Lelki - esméret.

A' kibe bűn nélkül tiszta a' szív 's elme,
Nints annak foha-is ijesztő gyötrelme.
A' kinek igazság Szent trónusa, szive,
Nints annak kezébe fegyvere 's kézive.
Mérge nyíllal terhelt tegzek sem kellenek
Annak, mert nem fél hogy mások rá törjenek.
Sőt ha Arábia pufztáin lakna-is,
Vagy a' lakhatatlan Kaukasusba-is,
Még ott-is semmitől ez meg nem rettenne,
Mert az igaz Lélek értz bástyája lenne.
De a' ki vak rabja a' fertelmes bűnek,
Annak foha gyöttrő félelmi nem szunnek,
Kinek bűnnel rakva Lelke esméreti,
Azt csak az árnyék-is kétségbe ejheti.
A' rettegő Szarvas rohan nyakra főre
Mihelyt a' szellőtől meg-borzad a' szőre.
Vagy ha valamitől őszve tsapódának
Mozgó levelei a' magos nyárfának;
Igy a' rossz Lelkü-is, mivel azt itéli
Hogy az egész Világ csak őtet szemléli,
És mihelyt mint edgy kéz prédáját meg látja,
Öldöklő nyilait reája botsátja,
Ugy retteg, ha a' Gyík rugja-is a' gyepet,
Mint a' kit a' rontó nyavalya meg-lepett.
Hátha még leg-kifsebb lármátska hallatik?
Ortáján hól farga hól zöld szín láttatik.
Háborodott vére vastagon lökődik,
Szive ugrál, térde edgy másba verődik.
Jobb é már semmitől foha-is nem félni?
Vagy szüntelen gyöttrő félelmek közt élni?

Sőt

